

faar af Indtægt og Udgift, vil man kunne forhandle med nogen Nytte om, hvortil Pengene skulle gaa.

Jeg skal dernæst henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Det ærede Medlem værges sig stadig imod, at han skulde have mindre Interesse for Udgifterne paa de civile Budgetter end for dem paa de militære. Han vil paa ingen Maade indrømme, at han har nogen Forkjærlighed for de militære Udgifter, og for at forklare dette, bruger det ærede Medlem fra sin Side forskellige Bevisligheder. Han har tidligere sagt og gjentog delvis igaar, men jeg synes ikke med det gamle Eftertryk, at det kunde sluttes deraf, at procentvis er Udgifterne paa de civile Budgetter steget stærkere end Udgifterne paa de militære Budgetter. Jeg har allerede sagt, at jeg ikke tror, at dette Bevis, hentet fra en procentvis Stigning, betyder overordentlig meget. Thi det er klart, at naar man gaar ud fra et mindre Beløb, vil Procenten for en Stigning hurtigt kunne blive meget stor, medens Procenten ved de store Beløb har en Del Banstikighed ved at stige i samme Forhold. Naar vi paa Kultusministeriets Budget har en Udgift af 2 Millioner Kr., og vi saa pludselig give 1 Million ud til en eller anden Bygning paa dette Budget, faae vi strax en Stigning af 50 pCt. paa Kultusministeriets Del af Finantsloven, medens man, naar man giver 20 Millioner ud til Militærbevillinger, maa bruge 10 Millioner til paa dette Budget for at komme op til den samme procentvise Stigning, som fandt Sted paa Kultusministeriets Budget. Jeg kunde tage et andet Exempel for at vise dette. Sæt at det ærede Medlem vilde sige, at i de 3 sidste Aar inden Provisoriet, inden 1885 altsaa, er der til Udbrydelse af Oldenborrer her i Landet udgivet 40,000 Kr., men at der i de 3 Aar efter Provisoriet, er til Bekæmpelsen af Oldenborrer og til andre lignende Foranstaltninger udgivet 340,000 Kr., hvilket vilde være rigtig, og det ærede Medlem saa vilde tilføie: Der kan man se! Der tales om, at Udgifterne til militære Formaal stadig stige, men med Hensyn til Oldenborrer ere vi komne til at udgive 8—9 Gange saa meget som for saa Aar siden, og paa de militære Budgetter er der ikke Tale om en Stigning af 8—9 Gange saa meget som tidligere. Hvis det ærede Medlem vilde sige dette, vilde det være iøinefaldende, at en saadan Argumentation ikke kan føres. Det ligger i det Udgangspunkt, man har. Den ringe Størrelse af det Beløb, man

gaar ud fra, har overordentlig Betydning overfor denne Procentberegning. Det andet Bevis, som det ærede Medlem har anført, og som jeg nu skal komme til, er det, at de militære Budgetter ikke have faaet nogen overordentlig Stigning i Forhold til tidligere Tidens Udgifter. Dette er Noget, som jeg for saa vidt indrømmer det ærede Medlem, som Stigningen, naar man sammenligner den med de civile Budgetters Stigning, ikke er ret stor. Men Grunden til, at man ikke kan lade være at tro, at det ærede Medlem har en Forkjærlighed for de militære Sager, ligger jo ogsaa navnlig i hele den politiske Situation her i Landet. Hvis vi se hen til, hvorledes vore Budgetter affattes, og se den Maade, hvorpaa de komme til Verden, kan der ikke være Tvivl om, at det er de militære Udgifter, paa hvilke i Dieblisset selve den provisoriske Tilstand beror. Hvis det havde været saaledes, at vi i 1885 havde faaet Provisoriet paa Grund af, at Folkethinget ikke vilde give Bidrag til Jernbaneanlæg, saa kunde jeg forstaa, at det ærede Medlem kunde tale om sin og sine Meningsfællers Forkjærlighed for Civiletaterne, men Grunden, hvorfor vi fik Provisoriet, og det, man stadig begrunder Provisorierne paa, er de militære Udgifter, og hvert Aar, Gang efter Gang, er det det Samme, som sker, at man paa Grund af Træng til at forøge de militære Udgifter kommer udenfor Forfatningen og afbryder Forhandlingen med dette Thing. At man sætter Folkethinget ud af Spillet, som det hedder, sker kun for de militære Udgifters Skyld. Det er derfor ikke urimeligt at tro, at Forkjærligheden fra de Herrers Side for disse Udgifter maa være stor, siden det er derpaa, man begrunder, at man gaar til saa stor en Handling som at bryde Forfatningen, eller „gaa uden om“ Forfatningen, hvis det ærede Medlem foretrækker dette Udtryk; jeg tror, at det er det, som han og hans Meningsfæller pleie at bruge. Hvis vi gaa ud fra den Kassebeholdning, vi nu have, og den antager jeg, at det ærede Medlem vil sætte til 36 Millioner ved Finantsaarets Slutning, og vi i næste Finantsaar deraf bruge 4—5—6 Millioner, hvad vi vel maa forudsætte, vilde vi ved næste Finantsaars Slutning altsaa staa med omtrent 30 Millioner i Kassen. Nu foresligger der for Folkethinget militære Forslag, der til sammen ville kræve 27½ Million Kr., og jeg har ikke hørt det ærede Medlem gjøre nogen som helst Opposition imod noget af disse Forslag. Jeg vilde tro mindre paa Forkjærligheden hos det ærede Medlem for